

ΣΤΈΚΩ

στέκω, ρ. [<μσν. στέκω <μτγν. (ἐ)στήκω, από το ἔστηκα, παρακ. του ἵσταμαι], στέκομαι. **1.** σταματώ, παύω να προχωρώ: «τι στέκεις μες το δρόμο!». **2.** είμαι όρθιος: «τι στέκεις εκεί μια ώρα και δεν κάθесαι!». **3.** στο γ' εν. πρόσ. και σε ερωτηματικό τύπο **στέκει;** είναι σωστό; δίκαιο; πρέπον, αρμόζει, ταιριάζει(;): «στέκει ν' αντιμιλάς στους γονείς σου; || στέκει, επιστήμονας άνθρωπος, να μπεκρουλιάζει στις ταβέρνες;»· βλ. και λ. στέκομαι·

- δε μου στέκει καλά, βλ. λ. [καλός](#)·

- δε στέκει, (απρόσ.) βλ. φρ. δε στέκεται, λ. στέκομαι·

- δε στέκει καλά, βλ. λ. [καλός](#)·

- δε στέκει καλά στα μυαλά του, βλ. λ. μυαλό·

- στέκει καλά, βλ. λ. [καλός](#)·

- στέκω αλά γάμπια, βλ. λ. γάμπια·

- στέκω αλά κάπα, βλ. λ. [αλά](#)·

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας